

In dankbare herinnering aan

Resi Peters

weduwe van

Wiel Beckers

Mam werd geboren te Rimborg op 18 april 1921. Ze overleed thuis, in haar eigen vertrouwde omgeving en omringd door haar kinderen en kleinkinderen, op 8 december 2007, in de leeftijd van 86 jaar. We hebben haar te rusten gelegd bij pap op het kerkhof te Rimborg, na een eucharistieviering in de kerk van de H. Drievuldigheid, op donderdag 13 december 2007.

De familie is u zeer erkentelijk voor alle blijken van meelevens na het overlijden en bij de uitvaart van mam.

U bent uitgenodigd voor de zeswekendienst die plaats zal vinden op zondag 20 januari om 10.00 uur in genoemde parochiekerk.

De laatste weken met mam waren voor haar en voor ons allen zwaar, maar ook bijzonder mooi. Want door er te zijn en voor haar te zorgen, hebben we iets kunnen terug doen voor alles wat ze in het leven voor ons heeft gedaan en betekend. Mam was altijd de zorgzaamheid zelve, nooit belerend of opdringerig, maar een goede moeder en lieve oma met een heel groot hart, die zichzelf nauwelijks telde.

Samen met pap heeft ze zich – ieder op eigen wijze – op voorbeeldige wijze ingezet voor het verenigingsleven van Rimborg. Ze wist met haar immer vriendelijke glimlach altijd mensen bij elkaar te brengen. Mam zag altijd het positieve en liet anderen daarin delen. Slechte zin was haar vreemd. Zingend en voordragend was ze dikwijls de vrolijke noot in een gezelschap. Haar inzet voor de Rimborgse parochie en gemeenschap, tot op hoge leeftijd, werd dankbaar onderstreept in een koninklijke en pauselijke onderscheiding, alsook in de ‘Vergulde Wespel’.

Haar ziekte op het laatst heeft ze met bewonderenswaardig groot geduld gedragen. Klagen was haar vreemd. Dankbaar was ze dat haar kinderen en kleinkinderen haar thuis verzorgden en al die tijd om beurten bij haar waren. Dankbaar en vereerd was ze ook dat zovelen bij haar binnenliepen om afscheid te komen nemen.

Mam was een vrouw van groot geloof. Kracht en troost putte ze uit haar vertrouwen in God. Aan allen vroeg ze in deze laatste uren voor haar te bidden. Ze hield zich vast aan het beeld dat pap haar aan de hemel zou opwachten met verse bloemen.

Lieve mam, oma en omi, je hebt ons geleerd wat mensen in het leven voor elkaar en voor de gemeenschap kunnen betekenen. Dank je wel voor alles. Rust nu maar uit, samen met pap en allen die je zijn voorgegaan, bij God thuis. We weten dat je daar voor ons zult blijven bidden.

Rust zacht, je kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen.